

udmærket Aar for København — med det dybe Depressionsaar 1909—10, da der var Standsning i Byggeriet og elendige Forhold i Skibsfarten, Tryk og Indskrænkninger paa alle Kanter, hvad bliver saa Resultatet? Resultatet bliver, at i Højkonjunkturaaret havde det kongelige Teater en Indtægt af 832,000 Kr., i det dybeste Depressionsaar 1,006,000 Kr.; Privatteatrene havde i 1906—07 1,161,000, i det daarligste Aar 1,337,000 Kr.; Serveringsteatrene, Varietéerne og Tivoli havde i det bedste Aar 1,182,000 Kr. og i det daarligste 1,242,000 Kr. Altsaa i Højkonjunkturaaret 1906—07 tjente disse 3 Kategorier 3,175,000 Kr. og i det største Nedgangsaa 3,585,000 Kr., altsaa en Stigning paa tværs af en af de mest udprægede Niveausænkninger, hvad den økonomiske Velstand og Indtægterne her i København angaar.

Det er ikke noget Tilfælde. Tage vi en længere Periode, vil man se, at den samme Virkning gør sig gældende. Jeg vil meddele nogle Tal, som i Virkeligheden ere meget betegnende herfor. Jeg tager 4 treaarige Perioder — det bliver maaske for vidtløftigt at nævne Tallene for de enkelte Kategorier, lad mig hellere tage dem samlede, det er tilstrækkeligt oplysende. I Treaaret 1897—98 til 1899—1900 var det tilsammen for de tre Hovedkategorier, altsaa det kongelige Teater, Privatteatrene, samt Serveringsteatrene, Varietéerne og Tivoli, 2,148,000 Kr., for det følgende Treaar 1900—01 til 1902—03 var det 2,421,000 Kr. Derpaa følger Treaaret 1903—04 til 1905—06 med 2,809,000 Kr. og endelig Treaaret 1906—07 til 1908—09 med 3,351,000 Kr. Stille vi saa i Sammenligning med dette sidste Treaar det dybe Nedgangsaa 1909—10, have vi atter en stærk Stigning, nemlig op til 3,585,000 Kr. Dette er en Stigning fra Treaar til Treaar over en Bank med gennemsnitlig 16 pCt. De se altsaa, at hvis vi anvende disse 16 pCt. paa Indtægten for 1909—10, faa vi et betydeligt højere Beløb ud, end Skatten andrager, det vil sige: den aldeles utaalelige Byrde beløber sig ikke en Gang til, hvad disse Udgifter normalt stige fra Treaar til Treaar.

Nej, der er ikke Tvivl om, at det er et ualmindelig sejt og modstandsdygtigt Forbrug, vi her have at gøre med. Jeg kunde have Lyst til at anføre endnu et Eksempel derpaa; det er særlig med det Argument for Øje, som stadig fremføres, at det er umuligt at sætte Billetpriiserne op; det skulde være helt utænkeligt. Vi

have ved det kongelige Teater i dette Aarhundrede haft 2 Forhøjelser af Billetpriiserne, det var i 1900 og i 1908. Det har været Forhøjelser, som for adskillige Pladser Vedkommende have udgjort en Snæs Procent eller mere, men have været meget forskellige for de forskellige Pladser. Det viser sig her, at den Bemærkning, som det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) gjorde i Gaar, var fuldstændig rigtig, nemlig at naar der skal en Forhøjelse til, naar der skal indvindes et vist Beløb, vil en fornuftig Teaterledelse altid fordele det højst ulige paa de forskellige Arter af Billetter efter sit Skøn over, hvad hver Art Billetter kan taale, med andre Ord, hvad de forskellige Dele af Publikum kunne taale. Ved Stigningen i 1900 har det kongelige Teater fulgt den Fremgangsmaade, den Takspolitik, om man vil, at lægge den proportionalt største Stigning paa de dyre Billetter. Første Parket blev sat op fra 3 Kr. 50 Øre til 4 Kr. 50 Øre og andet Parket fra 2 Kr. 75 Øre til 3 Kr., Balkonen fra 3 Kr. og 2 Kr. 50 Øre til 4 Kr. og 3 Kr., medens derimod de daarligste Pladser, anden Etage, Galleri A og B, uforandret beholdt deres Priser. Noget mere ligeligt er det ved den følgende Stigning, i 1908. Der faa omtrent alle Pladser Kærligheden at føle paa en mere ligelig Maade, og der er det interessant at se, at netop de billigste Pladser ingenlunde ere blevne skaanede, idet Galleriet steg fra 1 Kr. til 1 Kr. 25 Øre, altsaa 25 pCt., for de bedre Pladser og for de ringere fra 75 Øre til 1 Kr., altsaa med ca. 33 pCt. Hvorledes have nu disse Stigninger af Billetpriiserne virket? De have naturligvis virket noget forskelligt. Efter den første Stigning fortsattes Opgangen; der var en Forestillingsindtægt i Finansaaret 1899—1900 af 652,000 Kr. og i 1900—01 af 682,000 Kr., medens derimod ved Forandringen i 1908 — altsaa den, der kom til at gælde for Sæsonen 1908—09, da man første Gang rigtig mærkede de daarlige Tider i København — Indtægten reagerede noget derimod, idet den gik ned fra 863,000 Kr. til 797,000 Kr., — ganske vist kun for at indvinde ikke alene dette Beløb, men endogsaa meget mere i det følgende Aar.

Man har kaldt denne Skat for en Kulturskat. Jeg har med Glæde bemærket, at denne Spillen i Kulturen ud i den Sammenhæng alligevel ikke er slaaet rigtig an i dette Ting. Jeg lagde Mærke til, at en af Skattens ivrigste Modstandere, det ærede Medlem for Københavns 13de